



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Apologia Petri Stevartii Leodii, Theologiae In Academia
Ingolstadiana Professoris, Ad D. Mavritivm Ibidem
Parochi, Consilarii Ducalis Bauarici, & ad SS. apostolos,
Coloniae, Præpositi. Pro Societate ...**

Stevartius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1594

VD16 S 8949

Respublica Augustana, Familia Fuggerica, & Bauaria à criminationibus
defenduntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70292)

fit, excogitaturum, qua nō Polycarpus Cardinales, Episcopos omnes in hac Historia sua appellet. Imò quod magis miremini, diffidit hic sibi Polycarpus, neque satis ingeniosum se atque audacem putavit ad calumniandum Episcopos. Itaque ex illis libris, quibus post homines natos, neque turpiores, neque contumeliosi magis prodierunt, cōiugia ac contumelias emendicavit, & in hanc suam Historiam comportavit. Quid multis opus est? Cacodæmones Polycarpo ac Lutheranis Prædicantibus, sancti, iusti, clementes sunt, præ Cardinalibus & Episcopis omnibus. Nam Prædicantes ac alij quidam illis similes, à quibus neque Sutor aliquis aut Sartor conuiciū æquo animo audiret; tantam iam licentiam nacti sunt, vt liberrimè & impunè, inauditis contumelijs, per famosos libros, sacros sacri Romani Imperij Ordines insectentur. Sed hæc alijs sunt communia. Illud proprium Polycarpi & huius Historiæ; vt quamuis Iesuitas potissimùm exagitare voluisse videatur, ita tamen id facit, vt dubitem, an Iesuitas, aut Cardinales, & Episcopos, ac reliquos Ecclesiasticos; an verò Imperatoriam Maiestatem, ac Serenissimos Imperij Ordines, magis detestaturus esset ille, qui omnia, quæ Polycarpus narrat, crederet.

Magna Prædicantiū libertas criminandi omnis generis principes, ciuitates, familias amplissimas.

Mendacia & Calumnia in Rēp. Augustanā. Nulli ordini parcit Polycar. His. or. Ies. pag. 18.

Pag. 19.

Inuadit præterea sapientissimum nobilissimæ Reipublicæ Augustanæ Senatū, sceleratus Calumniator, & ea confingit, ob quæ sola quoque meritis esset pœnam talem, quæ ei omnem deinceps calumniandi facultatem eriperet. Nam voluntatem nunquam deponet. Calumniatur in primis, Augustam deplorare damna sibi illata à Pontifice Summo per Iesuitas. Sed tacet, quamnam illa sint: nam ad alias calumnias properanti non incidit, quæ damna comminisceretur. Mentitur Iesuitarum consilijs vel auxilijs vlla ratione aut modo actum esse, vt Augustæ Lutheranismus igne ac ferro aboleretur. Itidem mendacium & insignis calumnia est; Patrum Societatis operā ac hortatu Prædicantes ante aliquot annos eiectos. Nam si vel nullum vnquam Iesuitam vidisset Augusta, nequaquam illos seditiosos Præcones prudentissimus Magistratus ferre potuisset: qua dere extat

extat ipsius Magistratus scriptum sanè luculentum, & insigne monumentum illius Senatus sapientiæ ac amoris in ciues suos: in quo etiam proprijs coloribus seditiosi Prædicantes, eorum consilia & machinationes depinguntur. Præterea eiectionem Prædicantium iustissimam ac planè necessariam, tum Augustissimo Imperatori, tum plerisque Imperij ac præcipuis Ordinibus etiam ex Protestantibus, ita probârunt Augustani, vt rectè ac meritò factum omnes iudicarent. Calumnia in eandem Rempub. intolerabilis est, eam domestico milite obsessam esse. Nam militem ea Rempub. in præsidium ciuium multò ante seditionem à Prædicantibus concitatum, & Collegium Societati erectam, habuit & aluit. Calumnia est Augustanam Rempub. in extremo periculo versari. Sed fingit talia seditiosus Calumniator, quoniam pacem ac tranquillitatem illi Reipub. inuidet, malletque omnia sursum deorsum verti, ac Iesuitas & omnes Catholicos expelli. Calumnia est, Iesuitas Augustanos in ciues sæuire, illorum bona rapere, eosque corrumpere: quasi verò hoc amantissimus suorum ciuium inclutus Senatus Iesuitis permissurus vnquam esset. Verùm has tantas calumnias perditissimi Polycarpi, publicis tabulis, & testibus ipsis Augustanis etiã protestantibus ciuibus, confutare possem, nisi mihi defensio potius, quàm accusatio aut exauctoratio infamiam Polycarpi cordi magis esset.

Itaque præterea plures, quas in hanc ciuitatem verè Augustam effundit contumelias: sicut & illam, qua Illustrem familiam Fuggericam, nescio quorum consiliorum & seditiosarum molitionum, sine fronte ac pudore furiosus Criminator accusat. Ac nescio profectò, vnde profectū sit hoc Polycarpi odium in stirpem Fuggericam (quam ob accepta ab eadem beneficia satis vnquam laudare & prædicare non possum) nisi quia in prisca Catholica religione ita perseverat, vt non solum foelicitate, sed etiam pietate, tum in DEVM, tum in pauperes, inter nobilissimas familias eluceat. Augustanae quidem Ciuitatis, ipsa mœnia ac tecta, gratias Fuggeris agerent; & si vocem haberent, tot ac tanta de-

*Hist. or. Ies.
pag. 34. 35.
Ipsi Lutherani
Ministri Ciuitatis
Augustanae seditio-
nis expulsos
Prædicantes
redargue-
runt.*

*Hist. or. Ies.
pag. 84.
Hist. or. Ies.
pag. 25. 97.
125. 126.*

*Pag. 35. &
97.*

*Fuggericam
familiam cri-
minatur Po-
lycarpus.*

Q

cora,

cora, publica ac priuata ornamenta, quæ ab eis acceperunt, depradicarent. Eadem decantat quoque magna multitudo ciuium, quæ quotidie ab huius familiæ splendore & magnificentia, vel in aduersis solatium, vel in prosperis incrementa sumit. Sed dolet inuidio Polycarpo per eandem Religionem ad augeri foelicitatem Fuggericæ domus, per quæ eam Maiores ipsorum promeruerunt.

Non immeritò præterea hoc quis miretur, cur præ cæteris Rebus publicis hanc Augustanam potissimum & sapissimè infectetur. Sed in promptu est ratio: Qui huic Ciuitati iuratus hostis est, calamitas illius Urbis & auctor seditionis cõcitata, foelicitissimè tamen sapientissimeq; representat, Mylius; ille summus huic Eliæ Polycarpo amicus est, ad quem etiam nequissimus Iesuitarum transfuga primum omnium confugit. Is ita de ea Repub. loqui solet; neque latent eius in hoc libro vestigia, nisi fortè adhuc intra eius Urbis viscera delitescant qui tales calumnias suggerant: quos quãuis adhuc nemo prodit, tamen non sinit esse quietos conscientia. Et quid non calumniarum effingerent Elias, Mylius, Polycarpus? Altera causa est, imò quasi quoddam fundamentum prioris: Quoniam in ea Vrbe pacta & conuenta Comitiorum, de vtraq; Religione sub Imperio toleranda, ac equaliter tuenda exactè & religiosè obseruatur. Sed quia Polycarpus cum suis, vt antè dicebam, salua re ac fide Catholicorum quiescere non possunt; neque licet propter vigilantem Reipublicæ illius custodiam, aliquid illic noui moliri, ideò Senatam Augustanum, exosum habet seditiosi Prædicantes: ideoq; hanc ei impingunt calumniam, quasi Catholicis cõtra Protestantes patrocinetur. Nã quicquid Catholicorum vtilitati, vel incremento accedit, quamuis iure ac merito; id sibi totum derogari morosi illi ac phrenetici Prædicantes inuidia tabidi existimant. Vnam mihi quis in Imperio Ciuitatem liberam nominet; penè etiam extra Imperiũ dixerim, vbi maiore numero, & honestioribus stipendijs Ministri Protestantium habeantur & alantur? & tamen magna pars Augustanorum Senatorum

Catho-

Elias Hæsenmiller cū Landspersga fugeret, diuertit Augustæ apud Georgium Miller.

Idem alij Ordines & Respub. debebant seruasse.

Catholicam fidem tuetur. Aut ubi est vlla Ciuitas, in qua si tantus sit Senatorum Protestantium numerus, quantus est Augustæ Catholicorum, non premantur, vexentur, & sæpè etiam eiiciantur Sacerdotes, ipsique adeò Ciues Catholici, non in periculo aliquo versentur; cum e contra Augustæ etiam à Catholicis Senatoribus, tanta humanitas & beneuolentia, ac præsidium Lutheranis, eorumq; Ministris præstetur. Vnde iterum apparet, ingratum esse quicquid in Polycarpum, eiusq; similes beneficij conferatur, nisi Catholici planè euertantur. Non enim pacem cum Catholicis, sed extirpatis atque deletis illis, grassandi potestatem quærunt.

Vereor admodum, ne plura huius generis persequendo, molestus sim: nam & ipse non sine fastidio his calumnijs immorari cogor, sed adhuc patiamini quæso Lectores mei; vt à nobilissima & clarissima, ac de me benè merita Prouincia calumniam depellam, nempe à Bauaria; cuius incolæ pluresque mentitur Polycarpus, Iesuitas execrari ac detestari. Quod ego certò scio falsum esse. Nam multis argumentis suam quoque in eos sæpè beneuolentiam Bauari omnes declararunt. Hic Ingolstadtj certè templum Iesuitis exadificatum est, ex eleemosynis potissimum Bauarorū, quas spontè obtulerunt; nunquam id facturi, si eo in Iesuitas, quo Polycarpus narrat, animo fuissent. Quòd aliqui verò inueniantur, qui in Iesuitas vel contumeliosa, vel acerba dicant: id non negamus. Et quis enim vel Principum, vel hominum Sanctissimorum vnquam fuit, de quo non variè loquerentur homines, etiam ij, qui boni sunt? Nam malorum quorū maior semper est numerus, nulla habetur ratio. Nam & sacræ literæ, & experientia docuit; quò quisque sanctior est, eò magis vexari ab improbis. Deinde solet etiam sæpè fieri, vt de ijs, quos amamus, quos laudamus ac veneramur presentes, non honorificentissimè loquamur, cum absentes sunt: Vel quod subinde reperitur, quod in aliquo reprehendatur: Vel quod interdum in eorum gratiam, cum quibus agimus, aliquid dicimus, vel ambiguit, vel præter animi nostri sententiam: Ac demum omnino variæ

De Calumnijs in omnes Bauaros generatim.
Hif. or. Ies. pa. 172. & alias.

causa tales incidere possunt. Neq; ita ego Societatem IESV defendo, vt asseram, omnes & singulos Iesuitas, nihil aut facere, aut dicere imprudens; aut neminem extitisse, qui aliquo dicto aut facto, à se aliquos alienaret. Non ita arroganter de se sentiunt Patres Societatis IESV, vt se à vniuersis esse censeant; quin potius se homines esse sciunt, & nihil humani à se alienum putant. Verùm non propterea, aliquis toti Prouinciæ aut ditioni est execrabilis, quòd eius vitæ rationes & actiones quibusdam non probentur. Ex quibus omnino concludo, ingentem ac insolentem calumniam esse; detestabiles esse Bauaris Iesuitas. Imò plerisq; Catholicis Bauaris, maximè autem melioribus & prudentioribus amabiles, & venerationi sunt, propter doctrinam, virtutem, innocentiam, diligentiam, zelum in rebus diuinis, in Sacramentis administrandis solertiam, in animis hominum gubernandis peritiã, ac cætera ornamenta, quæ in Religiosis, homines pij quærunt ac suspiciunt: quæque Bauari fatentur in Iesuitis esse singularia, ac penè diuina.

De Catholicis & Religiosis quibusdam Iesuitarum obrectatoribus.

Quod idem Calumniatori dictum sit atque responsum de cæteris Catholicis, siue Ecclesiasticis, siue alijs; etiam si illis inueniantur, qui maledicant, & obloquantur Societati IESV: aut de ea vel generatim, vel de certis hominibus, referant, quæ aut indigna, vel turpia, vel maleuolentis animi indicia videntur. Illud ego ex mea sententia, & multorum, quos noui, grauissimorum, nobilissimorum, doctissimorum hominum opinione pronunciare possum; neminem, qui Societatis IESV institutum pernouerit ac persequerit; qui que verè ac ex animo Catholicus fuerit, eam odisse. Quod si quis dicat: nonnullos etiam ex pijs & sapientibus inueniri, qui quædam in Societatis IESV hominibus carpant; Ego illud oppono: Neminem ferè esse, non solum ex sapientioribus, sed etiam ex vulgo; qui non plurima etiam in illis admiretur & vehementer commendet. Illud tamen etiam atque etiam considerandum est: in ijs ferè tantum modò rebus, aliorum iudicium à Iesuitis dissentire, in quibus, sine vitio, etiã sapientes & prudentes, aut pij ac sancti